Мал. БЕ-ША

НЕ ПРИКРИЄШСЯ!

перець

№ 7. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

ВАГАННЯ ПУСТОБРЕХА

Мал. С. САМУМА

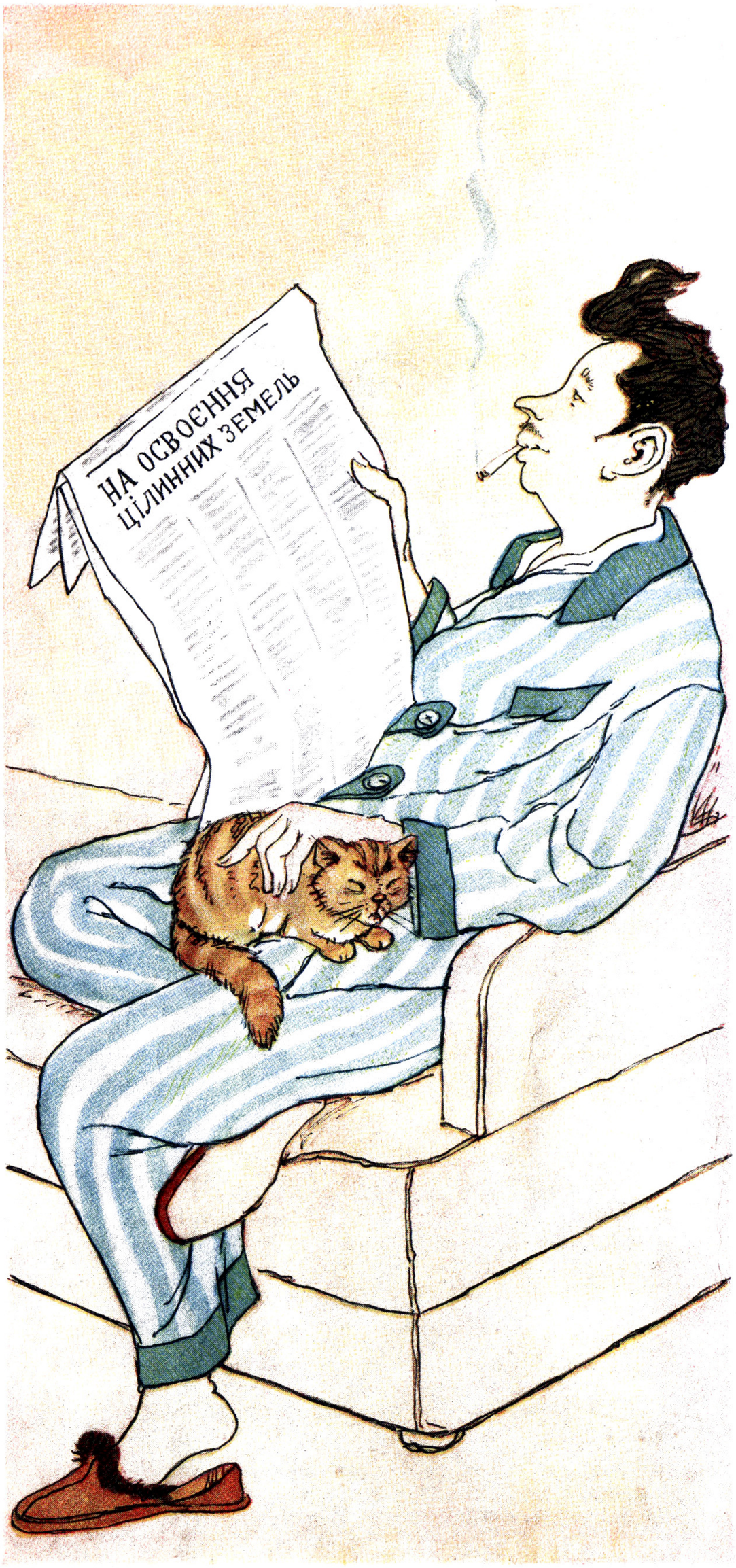

— Поїхати в МТС я вже обіцяв. Може, пообіцяти, що поїду на цілинні землі?

Здоровенькі були!

Лист т. СОБОЛЕВСЬКОМУ Іванові Вікентійовичу, керівникові Запорізького будівельного тресту.

Із славного Запоріжжя дійшли до мене погані вісті. До того погані, шановний Іване Вікентійовичу, що спочатку я просто не йняв їм віри. Та й хто б міг повірити, гей, люди добрі, що такий солідний трест, та ще під началом такого солідного й досвідченого керівника, як ви, та накоїть стільки неприємностей людям.

Ще ж зовсім-зовсім недавно ваш трест підносили до небес, ставили за приклад усім будівельним організаціям Запорізької області, радили рівнятися на вас, радили вчитися у вас.

Ще ж зовсім недавно вас вітали й поздоровляли з успішним виконанням плану житлового будівництва 1953 року.

Не криюсь, і мене аж підмивало утнути з цієї нагоди щось неземне, щось урочисто-піднесене.

Від усієї душі хотілося проспівати вам щось таке на манір:

Хай слава йде на сотні верст
Про Запоріжбудтрест!

І раптом, як грім серед ясного неба, голос із Запоріжжя:

— Рятуйте нас од бракоробів із Запорізького будівельного тресту!

— Подивіться, які будинки підсунув нам т. Соболевський у 1953 році!

У мене на столі, Іване Вікентійовичу, понад 300 заяв од новоселів — од робітників, службовців, інженерів і техніків, що оселилися в нових будинках на Південно-Українській вулиці, на Раднаркомівській, Рекордній, на вулиці Зелінського.

Якби ви знали, скільком сім'ям, скільком людям зіпсували свято новосілля бракороби з керованого вами тресту! У кожному будинку на новоселів чатували найбезглуздіші несподіванки. Там, дивись, одразу потекли водопровідні труби, там забули зробити електропроводку, там почепили перекособочені двері, там одразу посипалася штукатурка, там не діє центральне опалення, там залило водою підвал, там те, там се, там ще якась біда.

За чотири місяці до житлово-комунальних відділів і домоуправлінь надійшло понад 500 листів, заяв і прохань такого змісту:

«...Прошу вислати слюсаря для ремонту батарей у будинку № 4, кв. 20, по вулиці Зелінського, бо дуже тече. Б. Скопов».

«...У квартирі № 9, будинок 180-а по вулиці Леніна течуть батареї, і вода заливає підлогу. Терміново вишліть ремонтників» — благає новосел А. І. Панченко.

«...У моїй квартирі по вулиці Леніна, 180-а, кв. 15 течуть батареї опалення, вода протікає через підлогу в нижні квартири. Терміново вишліть слюсарів» — сигналізує новосел В. Стецько.

«...Негайно висилайте слюсаря на Раднаркомівську, 54, кв. 6. Тече на стиках труб центрального опалення. Може трапитись аварія. Климович І. Р.».

«...Прошу вас, пришліть слюсаря-водопровідника в будинок № 182, кв. 53. Дуже тече батарея. Рогожа Г. Й.».

«...У кімнаті сильно течуть батареї, нас заливає гаряча вода. Вживіть заходів. Волкова».

І т. д., і т. д., і т. д. — в цьому дусі.

Ми вже чуємо ваше рішуче заперечення, Іване Вікентійовичу:

— Дозвольте, але на моєму столі лежать теж не менш авторитетні документи! Дивіться, читайте! Ось акти приймальних комісій, затверджені виконкомом міськради. Ось позитивні оцінки зданих об'єктів.

Дивився, читав і дуже сумував, що в славному Запоріжжі так легко живеться бракоробам!

Здоровенькі зоставайтесь. Привіт од усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

СЛІДАМИ «ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!»

У фейлетоні «Здоровенькі були!» («Перець» № 2), адресованому начальникові Одеського обласного управління сільського господарства т. Сиволапу М. І. та начальникові Дніпропетровського обласного управління сільського господарства т. Григор'єву Г. В., критикувалися канцелярські методи керівництва машинно-тракторними станціями і колгоспами.

Як повідомив редакцію т. Сиволап, після виступу Перця Одеське обласне управління сільського господарства вжило рішучих заходів до скорочення листування й до поліпшення безпосереднього керівництва машинно-тракторними станціями й колгоспами.

Начальник Дніпропетровського обласного управління т. Григор'єв повідомляє, що фейлетон було обговорено на виробничій нараді. Критику визнано цілком правильною і вчасною. За останній час листування по управлінню скорочено втричі. Спеціальним наказом по управлінню заборонено збирати зайві, не передбачені державною звітністю відомості з МТС і колгоспів.

КРИК ЧОРНИЛЬНОЇ ДУШІ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

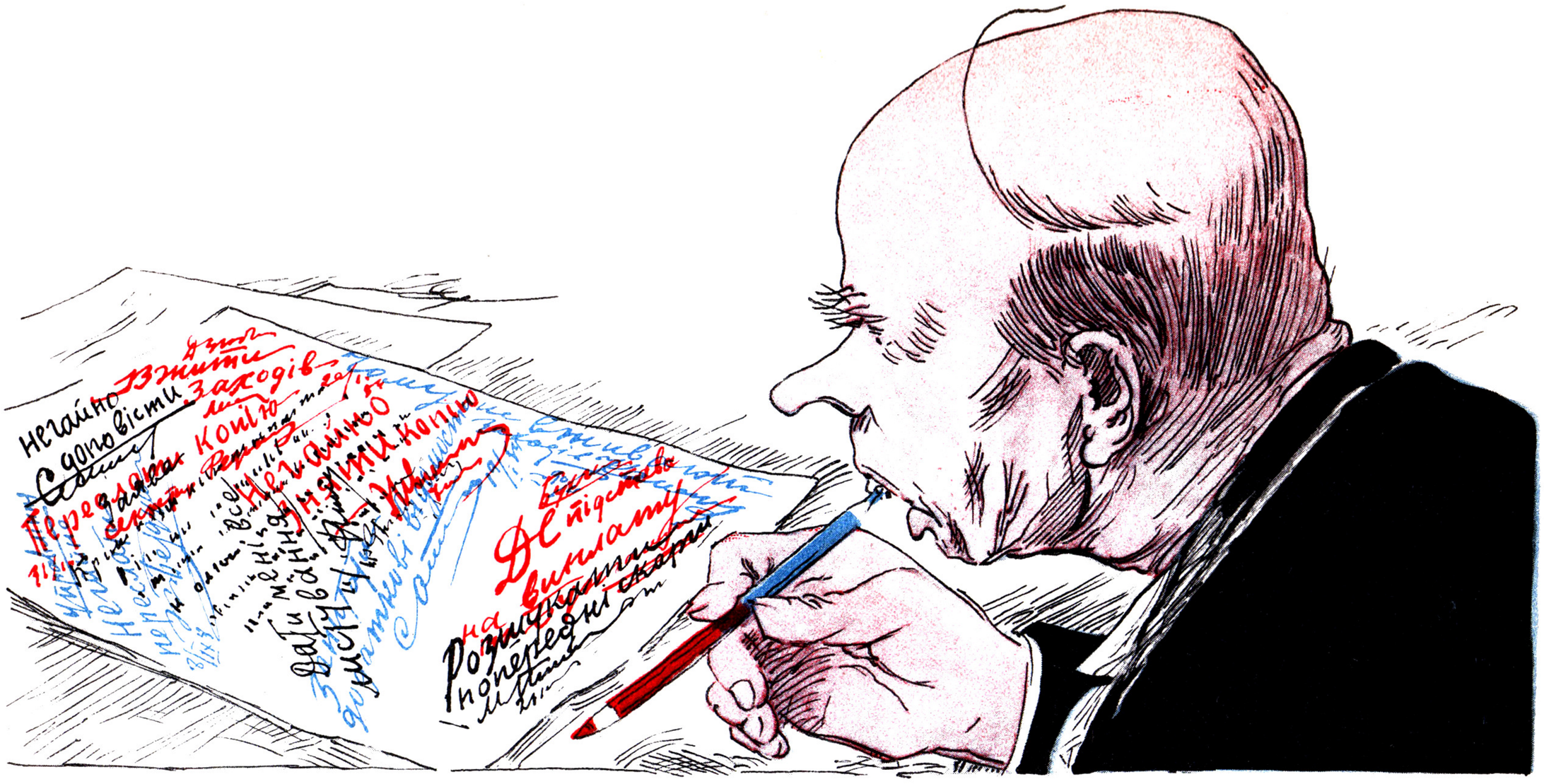

— От бюрократи! Всю скаргу розмалювали резолюціями. Де ж я свою поставлю?

БЕЗВИХІДНІ ЗАХОДИ

Голова райвиконкому Панас Іванович Обстеженко завжди насичував свої промови фактами, порівняннями.

— Все пізнається в порівнянні, — любив частенько повторювати він.

Кожного разу, коли Панас Іванович направлявся до трибуни, в залі перешіптувались:

— Не дрімай, зараз Панас Іванович буде порівнювати!

— Кого, з ким?

— Колгосп «Нове життя» з колгоспом «Червона зірка».

От і нещодавно, виступаючи на районній нараді керівних працівників колгоспів, товариш Обстеженко не забув нагадати, що колгосп «Нове життя» — передовий, а його сусіда, колгосп «Червона зірка», при однакових кліматичних і багатьох інших умовах пасе задніх.

Після промови Панас Іванович одержав кілька записок. Серед них була й така:

«Тов. Обстеженко! Ви вже третій раз порівнюєте «Нове життя» з «Червоною зіркою». Я не проти порівнянь, але хочеться знати, що ви особисто зробили для того, щоб колгосп «Червона зірка» перестав пасти задніх?

Бригадир 1-ої бригади колгоспу
«Шляхом Ілліча» Ткаченко».

Гнів, викликаний цим запитанням, довго кипів у душі Обстеженка.

— Ось я вам покажу! Я вам покажу, що ми зробили, — нахвалявся він.

Другого дня, ледве переступивши поріг кабінету, Панас Іванович викликав до себе секретаря райвиконкому Никифора Романовича Поштаренка.

— Товаришу Поштаренко, ану покопайтесь у протоколах, довідках, інформаціях і стисло викладіть всі найбільш кардинальні заходи по усуненню хиб у діяльності колгоспу «Червона зірка», підберіть усе, а якщо потрібно, то зв'яжіться і з райкомом партії.

Буквально за півгодини перед Обстеженком лежав перелік кардинальних заходів.

Протягом року на засіданнях райкому партії та райвиконкому вісім разів слухали звіт голови колгоспу «Червона зірка».

— А документи про живий зв'язок з колгоспом?

Секретар подав ще один аркуш паперу. Там значилось, що за короткий час у колгоспі побувало п'ять бригад.

— Оце найцінніше! — вигукнув Панас Іванович. — Тільки варто виразніше показати розмах їхньої роботи. Скільки, наприклад, було людей у кожній бригаді?

— В середньому 9 чоловік, — відповів Никифор Романович.

— От і множте п'ять бригад на середню цифру: $5 \times 9 = 45$. Кожен з них витратив на обстеження вісім днів: $8 \times 45 = 360$. Таким чином, загальна потужність заходів — 360 людино-днів. Учіться коротко, переконливо і зрозуміло писати стислі звіти про великі діла!

— Це ще не весь розмах роботи, — зауважив Никифор Романович.— У колгосп виїжджало ще чотири комісії загальною потужністю 120 людино-днів.

— Так що ж ви мовчите? Приплюсуйте! — наказав Панас Іванович.— Навіщо ж штучно зменшувати досягнення?

Тут Обстеженко заходився гостро і гнівно відчитувати бюрократів і чинуш, що чіпляються за дрібниці, не вміють цінити керівних зусиль.

— Таких субчиків, — повчав він секретаря райвиконкому, — треба ставить на своє місце цифрами, документами. До речі, ви зберегли матеріали обслідування колгоспу «Червона зірка»?

— Можу показати хоч зараз.

— Покажіть!

Через хвилин двадцять, важко відсапуючись, секретар райвиконкому і шофер Ваня втягли в кабінет Обстеженка здоровенну скриню.

— Це що? — з помітним здивованням запитав Панас Іванович.

— Наслідок потужних заходів: довідки, зауваження, висновки комісій і бригад про становище в колгоспі «Червона зірка».

— Солідно попрацювали. Пудів на два затягне?

— Побожусь, чистої ваги без тари і в центнер не вбереться, — заперечив шофер Ваня. — Двопудову гирю я однією рукою вижимаю, а тут гуртом і то в животі сіпає...

— Розпакувати? — запитав секретар, витираючи піт.

— Не треба, вірю, вага сама за себе свідчить. Бережіть і щоб усе підшито було. А тепер поміркуємо, що далі робити.

— Може, бригаду послати... — несміливо порадив секретар.

— І не бригаду, і не комісію, — різко перебив його Панас Іванович.— Не звикайте до штампу. Бригади й комісії в колгоспі були? Були. Вісім звітів про становище в колгоспі слухали? Слухали. Викликали голову колгоспу для категоричного попередження? Викликали. Три перехресних догани — по лінії райкому і райвиконкому — вліпили? Вліпили. Тепер треба придумати щось нове.

Якийсь час Панас Іванович міряв кроками кабінет. Потім враз зупинився, випив склянку води і тоном полководця, що знайшов найкращий спосіб розв'язання складного стратегічного завдання, наказав:

— Скомплектувати, направити...

— Не розумію, — перебив його секретар.

— Ясніше ясного. У «Червону зірку» пошлемо групу керівних працівників з радянського і партійного активу, підкреслюю, групу, а не бригаду і комісію. Накидайте списочок членів групи для погодження з райкомом партії. Тільки глядіть, виділіть свіжих людей — з тих, хто ще не був у цьому колгоспі. Живо готуйте список свіжих сил.

Секретар подався виконувати нове доручення. Але повернувся чомусь занадто швидко.

— Свіжих сил немає, — розгублено доповів він.

— Та що ви? Глузуєте?! Не доберете п'яти чоловік?

— Ні, не доберу. Всі їздили в колгосп, крім двох.

— Давайте пошлемо двох. Хай обстежать, нічого їм штани протирати в райцентрі! Що вони за одні?

— Це ви, Панасе Івановичу, і перший секретар райкому партії, — зніяковівши, відповів секретар райвиконкому...

А. ХВОРОСТЯНИЙ.

Ідеальний Льончик

У кабінеті директора 4-ої Київської об'єднаної клінічної лікарні пролунав телефонний дзвінок. Директор звичним рухом узяв трубку і затиснув її між плечем та вухом.

— Слухаю... Так. Пап.

Раптом обличчя його зблідло. Телефонна трубка не втрималась між плечем та вухом і впала на стіл. Олександр Германович Пап сидів, як ошелешений.

— Що ж тепер буде? — тривожно думав Пап.— Та він же ганьбить моє добре ім'я! Дійде до начальства! Що люди скажуть?..

За хвилину Олександр Германович отямився. Схопивши з вішалки пальто та капелюха, він, спотикаючись по східцях, вилетів на двір і вскочив у «Побєду», що чекала його біля під'їзду.

— Швидше!.. Швидше!..— підганяв він шофера.

Машина на граничній швидкості минала одну вулицю за одною і зупинилася біля вивіски, яка свідчила, що тут міститься одне з відділень міліції м. Києва.

Олександр Германович з ходу влетів у кабінет начальника.

— Де мій син? Де мій Льончик? — важко дихаючи, спитав він.

— Ваш син арештований,— спокійно відповів начальник і подав Олександру Германовичу папку з паперами.

— Будь ласка, ознайомтесь.

Олександр Германович швидко пробігав очима аркуш за аркушем. «Крадіжки... Переховування крадених речей...Намагався з ножем вдертися в приміщення школи... Хуліганство... Неодноразово затримувався міліцією... Пограбування інженера Лернера... Вкрав золотий годинник, фотоапарат, матеріали на костюм і плаття... П'янки в ресторанах...»

Олександр Германович Пап вдарив папкою об стіл.

— Цього не може бути! — вигукнув він.— Мій Льончик — ідеальна дитина! Це наклеп на нього! Ви не маєте права... Негайно звільніть його... Ви знаєте, хто я?.. Я — Пап!

— Добре, що ви Пап,— сказав начальник міліції,— але ваш син — злодій. Його спіймано на гарячому і звільнити його ми не можемо.

— Ах так! — спалахнув Олександр Германович.— Так я вам доведу — хто я! Я — Пап! Ви ще поплатитесь! —випалив обурений батько і вискочив з кабінету.

Поки машина мчала вулицями Києва, перед

очима Олександра Германовича промайнули милі батьківському серцю картинки дитинства Льончика.

Ось він частує сина цигаркою й схвально вигукує, дивлячись, як хлопчик кашляє й плаче від диму.

— Бачите, бачите, мій Льончик уже курить! Мій синаша вже дорослий!..

Так під керівництвом папочки Льончик навчився курити.

Одного разу на своїх іменинах папаша Пап так напоїв свого сина, що довелося викликати «швидку допомогу» рятувати Льончика від отруєння алкоголем...

Так під керівництвом папочки Льончик навчився пити.

...Машина зупинилася біля школи № 66. Директор школи, ходячи навшпиньках перед високопоставленим Папом, видав характеристику, за якою перший двоєчник, хуліган, порушник шкільної дисципліни, учень восьмого класу, син Папа — перетворився на «спокійного і слухняного учня».

Одного такого папірця Олександрові Германовичу здалося мало і він ще захопив у поліклініці довідку, яка свідчила, що в Льончика дуже розхитані нерви. Він майже неосудний і підлягає негайному звільненню.

У ті дні Київська АТС працювала особливо напружено, бо жалісливий папаша з ранку до вечора висів на телефоні, обдзвонював усіх своїх знайомих і приятелів, які могли б допомогти визволити його «ідеального» Льончика.

Шалені зусилля жалісливого Папа дали свої наслідки. Йому вдалося вирвати своє чадо з рук правосуддя. Честь і добре ім'я кандидата медичних наук, директора 4-ої Київської об'єднаної клінічної лікарні Олександра Германовича Папа були врятовані. Знову спокій запанував у батьківському серці.

Правда, цей спокій трохи затьмарювався слідчим, який продовжував викликати Льончика на допити.

Та батечко не давав кривдити свого сина! Кожного разу, коли Льончика викликали на слідство, він кидав роботу і їхав разом з ним.

І Льончик під крильцем батька почував себе непогано: сидів перед слідчим, заклавши ногу на ногу, гриз шоколадку або курив «Казбек». Коли слідчий звертався до нього з запитанням, він, пускаючи йому в обличчя дим, заявляв:

— Я не буду відповідати. Я неповнолітній. Хай папка говорить...

І «папка», як квочка, що закриває собою своїх курчат, затуляв своєю широкою спиною Льончика.

— Ви не маєте права допитувати мого сина! Він не винен. Я знайду на вас управу! — сердито квоктав Пап, немовби не він, а слідчий був винен у тому, що його Льончик хуліган і злодій.

О, щира батьківська любов! На які жертви ти тільки не здатна заради свого дитяти! О, жалісливий батьку! Якби ти з таким же запалом захищав свого сина від згубних впливів! Якби ти з такою ж пристрастю слідкував за поведінкою свого чада! Якби ти з такою ж увагою ставився до його виховання!

Може, тоді б син кандидата наук не став кандидатом на лаву підсудних.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Куди ви, дядьку, стілець тягнете? Хіба не бачите — зайнято.

КІТ У ФУТЛЯРІ

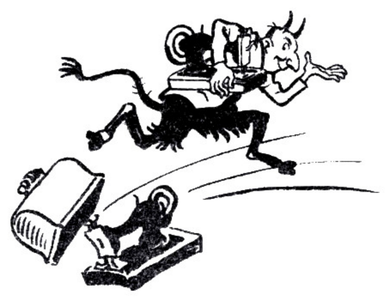

Виявляється,— хоч як це дивно,— що нечиста сила існує в природі. Можна встановити навіть, де вона перебуває. Щоправда, поки що тільки приблизно: на Кіровоградщині, у Маловисківському районі.

Почала ця сила каламутити воду тоді, коли в тамтешній робкооп надійшли швейні машини.

Пішов робітник цукрозаводу Пазюк купувати машину. Купив. Приніс додому. Зняв футляр і руками об поли вдарив: у новому футлярі була стара-престара, розхитана, зіпсована машина.

Відніс робітник покупку в робкооп. Голова правління робкоопу Бронфман роззявив рота від здивування і наказав повернути робітникові гроші.

Пішов купувати машину громадянин Багно. Теж купив. Теж приніс додому. Роздивився і побачив те ж саме: у новенькому футлярі була стара-престара машина. Повернув громадянин цього кота в футлярі Бронфманові. Бронфман повернув йому гроші.

Згодом купив машину громадянин Димура. Ту ж самісіньку машину! Обурений покупець звернувся зі скаргою до голови Маловисківської райспоживспілки Мішкурова. Той попросив привезти йому покупку на огляд.

Півдня оглядав він капосну машину. Півдня крутився біля нього Бронфман з завідуючим складом робкоопу і завмагом. Факт заміни нової машини старою встановили. А от хто замінив — не вияснили.

Одне ясно: машину підмінила нечиста сила.

Нахабна, безсоромна, нечиста на руку сила.

Поки що ніхто точно не знає, як вона, ця сила, прозивається, яку посаду займає в робкоопі.

Але й це буде вияснено найближчим часом!

Джигун із Мостового

Семен Муренко вирішив, що настав уже час женитися.

До цього висновку він дійшов не таким довгим і звивистим шляхом, як гоголівський Подколесін. Муренко, наприклад, не мучив себе, як Подколесін, сумнівами: «Весь час був не жонатий, а тепер раптом жонатий...»

Ні, повторюємо, Семен Муренко був далекий од таких переживань.

Отож, зустрівшись з Марією К., він, як кажуть, закохався в неї з першого ж погляду. З другого погляду Семен уже висловлював їй свої гарячі почуття, а з третього — запропонував руку й серце.

Одне слово, Семен Муренко оженився. А як оженився, то й зажурився. І було від чого: молодий муж дуже швидко відчув, що не під цим дахом його щастя.

— Моє щастя десь тут недалечко,— вирішив Семен Муренко.— Підійду, постукаю у вікно...

І, покинувши першу дружину разом з маленькою дочкою, він підійшов і постукав у вікно до Юлії Ф. «У неї,— міркував Муренко,— є своя хата, корова. Це, правда, не так уже й багато, але для палкого серця на перший час вистачить».

Юлія Ф. нагадала Семенові, що в нього начебто вже є дружина.

— Юлечко, — соловейком заспівав Муренко.— Я ж не зареєстрований.

Юлія повірила. Але поставила перед женихом вимогу: з нею шлюб зареєструвати.

— Обов'язково! — запевнив жених. — От тільки розшукаю свої документи — і в ЗАГС.

Вони зажили в парі. А документи так і не знайшлися. Довгенько їх Семен Муренко шукав. А потім сказав Юлії:

— Розумієш, полюбив я Віру С. Полюбив над усе й переходжу до неї жити.

Та недовго прожив він і з Вірою. Скоро йому впала в око Клава Н.

— Ти — єдине моє щастя,— шепотів їй Семен Муренко.— Тебе одну я кохаю — палкою, ніжною любов'ю. Будь мені за дружину.

І Клава Н. стала його дружиною. Але ненадовго. Одного разу вона помітила, що чоловік обкрадає її. Промовчала. Вдруге Клава дізналася, що Муренко виносить з дому речі, продає їх і пропиває. Вона йому сказала про це.

— Я?? Краду??!! — обурився Муренко. — Ганьба! Яка ганьба! Ні, цього я вже не стерплю! Ноги моєї більше не буде в цьому домі.

І оселився у своєї нової дружини Віри Я.

Тепер він живе вже з сьомою дружиною, і, можна гадати, що це не остання жертва комсомольця Семена Муренка.

— Комсомольця?! — здивується читач.

Так, Семен Муренко — комсомолець, працівник Мостівського (на Миколаївщині) районного відділу міліції. Його, як комсомольця, навіть були викликали у шлюбних справах на засідання бюро. Вислухав Семена Муренка секретар комсомольської організації та й махнув рукою:

— Про мене, Семене...

А комсомольський квиток так і залишився у нього в кишені.

Начистивши до блиску чоботи, ходить тепер Муренко по вулицях райцентра та очима поблискує: до кого б іще посвататись? Є ж бо ще у Мостовому легковірні дівчата!

С. ЛОЙКО, Б. МУРАШКО.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Кажуть, треба зміцнювати керівництво нашого колгоспу. Дурниці! Не зміцнювати, а підтримувати треба!

Якби книги вміли писати

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Якби книги уміли писати,
То, мабуть, звідусюди від них
Надійти могло б дуже багато
Скарг до Перця приблизно таких:

ЛИСТ ПЕРШИЙ

Любий друже Перче, шлем тобі привіт!
Поможи нам, брате, вибратись на світ.
Збили нас, звалили у тісний куток,
Потім почепили на дверях замок
І сказали: «В місті місця вам нема!».
Проминула осінь і пройшла зима,
А до нас, забутих, вдень і уночі
Ходять лиш хвостаті миші-читачі.
Вже листів уклінних безробітний зав
В Київську міськраду гору написав, —
Не допомагає, наслідки — сумні,
Бо хіба ж горохом зробиш що стіні?
Ми, шановний Перче, книги для сліпих,
Набагато товщі від звичайних книг.
Та й від нас в міськраді товща є стіна:
От де непохитність!
От де товщина!

КНИГИ КИЇВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ ДЛЯ СЛІПИХ.

ЛИСТ ДРУГИЙ

Ми лежали в темному підвалі,
Не могли вже мучитися далі, —
Та спасибі, Перче, тій міськраді,
Що керує у Кіровограді!
Як узнали про підвал наш там,
Обіцяли дать світлицю нам.
Ухвалили швидко в виконкомі
Дати місце нам у новім домі.
І дали (приємна новина!)
Знов підвал без жодного вікна...
Ще раз, Перче, дякуєм міськраді,
Що керує у Кіровограді!

КНИГИ КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБЛАСНОГО БІБКОЛЕКТОРА.

ЛИСТ ТРЕТІЙ

Важко, Перче, нам лежати
В комірчині під замком!
Нам кімнати
Світлі дати
Обіцяв міськвиконком.
Навіть в «Вільному житті»
Так писалося в статті:
«Перейшла бібліотека...
Дві кімнати... Немалі»...
Та від правди це далеке,
Наче небо від землі.
Нас, а з нами і газету,
Обманув наш виконком.
Звикли там у кабінеті
Працювати язиком!

КНИГИ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ МЕДИЧНОЇ БІБЛІОТЕКИ.

ЛИСТ ЧЕТВЕРТИЙ

В темних кутках аварійного дому
Склали нас в скирту, неначе солому...
Ти вже писав колись, Перче, про нас.
Просимо ще обізватися раз,
Бо діячі з виконкому міськради
Досі не хочуть давати нам ради.
В них кабінети, звичайно, надійні,
Не кривобокі і не аварійні,
Дуже просторі й достатньо ясні;
Двері, як брами залізні, міцні, —
Важко пробити ті двері.

perec-ua.
perec-ua.

А все ж
Стукни ще, Перче! Невже не проб'єш?!

КНИГИ ХАРКІВСЬКОГО ОБЛАСНОГО БІБКОЛЕКТОРА.

* * *

Чимало є в Перці подібних листів.
Багато є скарг на отих діячів,
Що люблять кричати з трибун до задишки
Про справи культурні, про значення книжки.
Такий прочитає вам низку цитат
Про те, як це корисно — книжку читать.
Побачить на кнізі — на власній—десь плямку, —
Від щирого горя губами заплямка,
А те, що під носом його пропада
Народне добро — то йому не біда...
Він любить робити «серйозні» заяви
Про те, що, мовляв, важливіші є справи,
Що дійде, мов, черга в свій час і до книг,
Що зараз не час говорити про них...

І доки ж такому
Тлумачить ми будем,
Що, шкодячи книгам,
Він шкодить і людям?!

П. ГЛАЗОВИЙ.

НЕ СВЯТІ ГОРШКИ ЛІПЛЯТЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У вас глинястий грунт,— так чому б вам не ліпити торфоперегнійних горщечків з цієї глини?

ЗУСТРІЧ У КОЛГОСПНІЙ КОМОРІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Миша. — А я гадала, що одна тут харчуюсь...

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ДІД

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

У багатьох колгоспах бондарями, колісниками, шорниками працюють діди. Молодь не опановує цих професій.

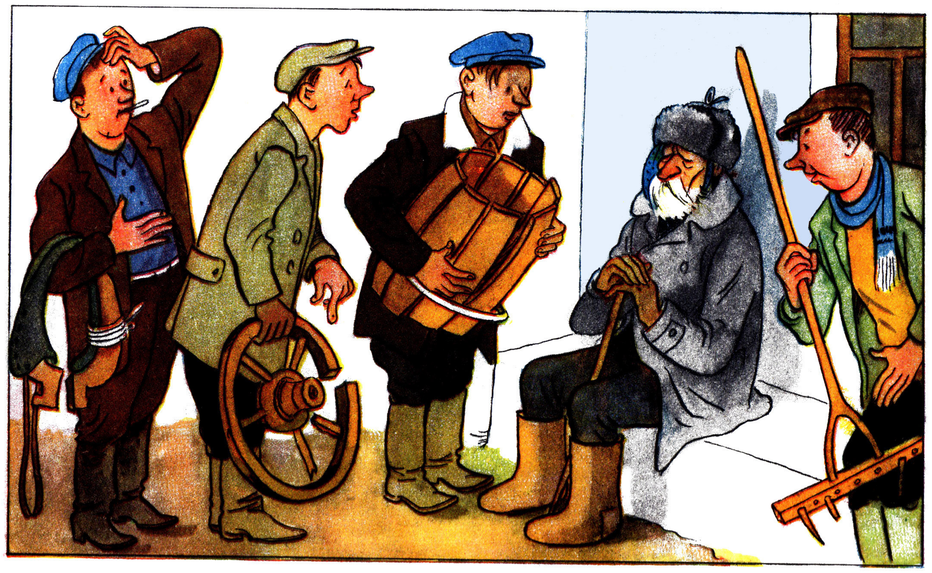

— Ви, діду, той... не здумайте довго хворіти. Ремонтувати ж нікому.

У райкомі партії йшла кипуча підготовка до важливої наради. Працівники відділів обдзвонювали організації й установи, просили терміново повідомити цифрові, процентні і всякі інші дані, уточнити відомості, дати зведення на останнє число і так далі, і тому подібне. Словом, всі були зайняті по горло.

Секретар райкому викликав одного із працівників і розпорядився:

— Напишіть, будь ласка, текст мого виступу на нараді...

— Це ж тепер не рекомендується робити,— спробував відмовитись від важливого доручення працівник.

— Сам знаю... Але нічого поганого в цьому не вбачаю. Отже, до діла. Всі необхідні вам дані будуть зібрані. Я вже дав команду.

І молодий енергійний працівник заходився писати виступ. Довгенько писав, спини не розгинав... А перед самісінькою нарадою, коли текст довжелезного, натоптаного цифрами й процентами виступу був уже майже повністю готовий, вирішив секретар райкому поїхати на село, у найвідсталіший колгосп.

Вирішено — зроблено.

За якихось чверть години його машина вже стояла біля контори колгоспу ім. Андрєєва.

— Ну, як ся маєте, як поживаєте? — бадьоро запитав секретар голову колгоспу, що вийшов з контори на шум мотора.

— Добре поживаємо, та малувато маємо...— не зовсім бадьоро відповів голова колгоспу.

— Ну, що ж... Давайте подивимось, що ви маєте.

Довго ходили, довго оглядали господарство, на ходу бесідуючи.

Голова колгоспу, видно, був дуже радий гостеві. Хвилюючись і поспішаючи, він виливав перед ним все, що накипіло й наболіло на душі:

— Я головую перший місяць. До мене тут два роки хазяйнував Дем'яненко. Ви його повинні знати. Він там біля вас, у райцентрі живе. Привіт йому передавайте, як зустрінете. Він у цьому колгоспі не жив, а наїздами, так би мовити, головував. І доголовувався, бодай йому! Ви полюбуйтеся, яку спадщину він залишив,— розвів руками голова.— За таке господарювання треба з партії виганяти... Судити треба!..

— Та ви не хвилюйтеся, товаришу Кошарний,— спробував «охолодити» голову секретар. Але було вже пізно.

— В тім то й біда наша, що ми можемо терпіти серед голів людей, яких ніщо не хвилює. Гляньте на ферми, подивіться на корівники. У них же вітер гуляє. Ну як можна було мучити скотину в таких халабудах?!

— А як у вас з кормами? — поцікавився секретар, зупинившись біля купи соломи.

— Не мене, його треба було питати про це. Не розумію, куди ви дивилися, коли він розтринькував корми, ні на закони, ні на раціони незважаючи? У нас, як бачите, величезна молочна ферма. Рікою могло б литися молоко. А де воно? «Кицька з'їла»,— кажуть в таких випадках дітям. Отак і я вам скажу: вижлуктили його ті «котики», що тут господарювали. Полетіло воно за холодними вітрами, що гуляли взимку в корівнику.

— Чого це ви Лазаря затягли? — не витримав секретар райкому.— Ми вас не для того сюди рекомендували, щоб ви тут плакали. Хіба ми мало допомагаємо вам? Мало наші представники тут з вами возяться, га?

— Бувають, можна сказати, возяться... Але користі з цього поки що дуже мало. От і нещодавно — приїздив секретар по зоні товариш Саливон. Посидів у конторі, побесідував, поговорив, надавав гору вказівок та й подався далі. Не такої допомоги мені треба. Це точнісінько така допомога, як у того, що казав: «Ти дрова рубай, а я буду гекати, щоб тобі легше було!»

— Невже він так конкретно нічим і не цікавився?

— Як же? Цікавився. Викликав зоотехніка в контору, питає: «По скільки у вас надоєно від корови на сьогодні?» — «По одному літру в день в середньому». — «А торік у цей час ви по скільки надоювали?» — «Трохи менше»,— каже зоотехнік. І що ж ви думаєте? Превеликою радістю возрадувався товариш Саливон. — «Чудесно, — гукнув він.— Значить, ви йдете вперед! Значить, у вас уже є плюс!».

Тут голова похитав головою й гірко посміхнувся.

— «Йдете вперед»... Та хіба для того, щоб по літру надоювати, обов'язково корів тримати? Вигідніше ж козами їх замінити!

— По-вашому, виходить, що ви тут справді такий самотній та одинокий, як билиночка в полі,— вколов співбесідника секретар.— Можна подумати, що у вас в колгоспі партійної організації нема...

— Ну, що ж... Можна подумати. І це буде правда. Ви знаєте, хто у нас очолює парторганізацію?

— Звичайно, знаю. Оліфан Іван Данилович.

— Ну як же вам його не знати? Він же теж у райцентрі живе, а в нас тільки «керує». Це ж він тут і правив разом з Дем'яненком, у заступниках голови ходив. Мало з нього толку, товаришу секретар. Не користується він авторитетом серед колгоспників, не поважають вони його.

Отак розмовляючи, підійшли наші співбесідники до січкарні. Секретар нахилився над купою січки, довго розглядав її, м'яв у руках і, нарешті, запитав з серцем:

— А чи не скажете ви мені, чому це у вас січка на збоїни похожа? Тут теж Оліфан винен?

— Ні, тут Селіфан винен,— випалив голова.

— Який Селіфан? — ще дужче похмурнішав секретар.

— Я цим нікого не хочу образити... Але у нас виходить так, що нам не хоче по-справжньому допомагати ні в селі Оліфан, ні в городі Селіфан. Ви запитайте директора МТС Кравченка, скільки разів він зволив наш колгосп провідати. Жодного разу при мені не був тут! Сказати сором: механізатори ніяк не спроможуться січкарню налагодити, щоб не рвала солому, а сікла... Та хіба тільки січкарня? Недавно привезли трактор з ремонту. А він трохи попрацював і поламався. Це, по-вашому, робота? Он, будь ласка, полюбуйтесь,— показав голова на дорогу,— до вас поїхали, у райцентр. Борони повезли ремонтувати. МТС, бачте, не може нам допомогти робити це дома.

Тут секретар подивився на годинник (вперше за весь час розмови) і раптом заметушився:

— Пробачте, будь ласка, мені час додому. Через півгодини починається нарада...

Гість швидко попростував до машини. Слідом за ним поспішав голова:

— Як шкода, товаришу секретар, що у вас часу обмаль. Я з вами хотів порадитись, що мені з автомашинами робити. Чотири машини ремонту ждуть, а нам грошей банк не дає. Карає за гріхи старого голови!

Пирхнув мотор, машина об'їхала порожню газетну вітрину, заяложену крейдою дошку показників змагання бригад і понесла гостя додому.

* * *

На нараді, уже перед виходом на трибуну, секретар райкому одержав від молодого енергійного працівника текст виступу. Розгорнув папери, поклав перед собою і почав:

— Товариші! Наша партійна організація докорінно змінила стиль і методи керівництва... Ми по-справжньому наблизились до села... Наші партійні працівники перебувають у колгоспах стільки часу, скільки потрібно для того, щоб глибоко ознайомитися з господарством, вивчити людей, проінструктувати місцеві кадри, допомогти їм усунути викриті недоліки...

Обличчя секретаря густо почервоніло. Не дочитавши промови, він стукнув кулаком по трибуні і вигукнув:

— Це неправда, товариші!!!

* * *

Не подумайте, що цей випадок на трибуні трапився в Бориспільському районі, Київської області. Ні! Секретар Бориспільського райкому партії т. Косогон К. Є. уважно переглядає і править тексти звітів і промов, які йому пишуть працівники райкому.

Але все інше, розказане нами,— правдива картина бориспільської дійсності.

Г. ПАВЛЕНКО.

РИБОМОРИ

Прийшов одного разу до річки Тетерів дід-рибалка. Закинув невода у воду і витяг трохи твані. Закинув дід невода вдруге — витяг латаття. Третій раз закинув дід невода і впіймав маленьку рибку-пліточку.

— Еге,— сказав дід.— Даремно тільки бовтався. Кину я тебе, рибко-пліточко, знову в річку Тетерів. Рости велика! Може, колись уловлю.

— Любий дідусю! — заговорила рибка-пліточка людським голосом.— Благаю, не кидай мене у річку Тетерів, а візьми з собою. Краще житиму в тебе у глечику з водою.

— Гей, рибко-пліточко,— здивувався дід.— Де ж то видано, де то чувано, щоб розкішволю та міняти на глечик-неволю.

— Ой, дідусю добрий! — почала плакати рибка.— Неси мене скоріше додому та дай хоч ложку свіжої води. Тоді я тобі всю правду розкажу.

Змилувався дід над рибкою, приніс її додому та й пустив у діжку з водою. І розказала йому пліточка про свою нещасну долю.

— Ріка Тетерів, у якій я жила-плавала,— сказала рибка,— дуже хороша. Вода у ній чиста і смачна. Що вже про нашу сестру-рибу говорити, коли ту воду споконвіку і люди вживали, і свою худобу нею напували. Та де взявся лиходій — директор Янушпільського цукрокомбінату Тонкошкурий. Почав він щороку всякі нечистоти із цукрозаводу в річку Тетерів зливати. Забруднилася річка, зіпсувалася вода, загинула в ній риба. На що вже раки, в панцерники одягнуті, а й ті не витримали. Та краще вже мені у глечику жити, ніж у такій річці.

— Не будеш ти, рибко-плітко, мучитись у неволі,— сказав дід-рибалка.— Знайду я для тебе або ставок хороший, або річку пригожу.

Наказав дід бабі, щоб за рибкою доглядала, а сам пішов свіжої води шукати. Чи довго він ішов, чи скоро, а опинився в селі Скибинцях, Тетіївського району, Київської області. Дуже йому тут сподобалася річка Роська та ще й став на ній, зроблений колгоспом «Більшовик». А в тому ставу та сорок гектарів дзеркала.

— От де буде розкошувати моя рибка! — зрадів рибалка.

— Е, діду, тут не вода, а чиста біда,— сказали колгоспники.— Три роки тому зарибнили ми наш ставок. А тепер — ні риби, ні грошей. Почав торік виробничий сезон Кашперівський цукрозавод. Директор заводу Прядко і головний інженер Дворкін, не довго думаючи, випустили в річку Роську грязюку з фільтрпресів. Вода зіпсувалася, і вся наша риба загинула. Ніде нам було худобу напувати, ніде й білизну попрати.

Ударив дід об поли руками і помандрував до сусідньої Черкаської області, в Мокрокалигірський район, де протікає річка Велика Вись. Та даремно тільки старий ноги бив, бо директор Ярошівського цукрокомбінату т. Панченко теж забруднив річку. Важко стало у Великій Висі і маленькій рибі прожити. Важко і колгоспам довелося, які над цією річкою стоять — не було свіжої води для худоби.

Пішов дід далі. Прийшов у село Ободівку, Вінницької області — і зразу ж подався до Баланівського ставу. Дивиться, аж там люди по березі ходять і гірко плачуть. Запитав старий, що сталося, а йому відповідають:

— Вся наша праця марно пропала. Розводили ми в цьому ставку дуже цінну рибу — судака. Спостерігали за ним, вивчали, а керівники Ободівського цукрозаводу, нічого не спостерігаючи, нічого не вивчаючи, підтруїли воду нечистотами. Пропав судачок!

Хотів було дід-рибалка добратися ще в Антонини, Хмельницької області. Адже там при цукрозаводі не якийсь ставок, а ставище — довжиною кілометрів чотири. Та вже дорогою розраяли люди мандрівника, сказавши:

— Почали торік готувати Антонинський завод до виробництва. А головний інженер Тучинський давай «раціоналізувати». Каналізацію, каже, ремонтувати не будемо, вона нам ні до чого. Зупинився завод, почали чистити апаратуру, а куди ж спускати брудну воду? В заводський став. А в тій брудній воді і технічна сода, і соляна кислота. Ех, не сидітимуть тепер вільної години робітники з вудочками. Та й не купатимуться. Скупайся у воді, приправленій кислотою, — зразу лисим станеш!

І подумав добрий дідусь-рибалка: чому ж не карають найсуворіше отих лихих рибоморів, що так по-хижацькому нищать природні багатства республіки? Гей, чому?

Правильно подумав добрий дідусь-рибалка!

Л. ГРОХА.

ПЛОДИ ДЕМОКРАТИЗАЦІЇ

Американський журнал «Ю. С. Ньюс енд Уорлд Ріпорт» вмістив малюнок: здоровенний солдат з нахабною пикою, багатозначно вискаливши зуби, веде двох молодих дівчаток. Це — ілюстрація до статті з «інтригуючим» заголовком: «Щеня — 50, дитина — 22 долари».

У статті розповідається про те, що щеня німецької вівчарки у США коштує 50 доларів, а двомісячне сіамське кошеня — трохи дошевше — 30 доларів.

«Зате, — приголомшує читача стаття,— у Токіо ви можете купити японську дівчинку, свіжу, з села всього за 22 долари»...

Отак по-діловому порівнявши вартість щенят, кошенят і дівчат, автор статті заходжується докладно змальовувати долю молодих японок, яких продають фабрикам і заводам, чайним і барам — на втіху американським бовдурам.

Десятирічна дівчинка, продана підприємцеві, має право повернутися до батьків лише через одинадцять років. У журналі докладно розповідається про одну таку невільницю. Відслуживши строк, визначений в умові, вона повернулася до батька — бідного рибалки, побачила, в яких злиднях він живе, і знову продалася якомусь власникові бару за 50 доларів. Більше нічим своїм рідним вона не могла допомогти...

«Після війни,— пише журнал,— продажна ціна японських дітей і молоді впала до найнижчого рівня... Сім років демократизації Японії американськими окупаційними частинами не змогли пом'якшити недоброзичливого ставлення бідних селянських сімей до американців».

Скільки ж то треба мати нахабства, щоб статтю, в якій порівнюється продажна ціна собак і дітей, закінчувати патяканням про демократизацію!

АМЕРИКАНСЬКИЙ КОСМЕТИЧНИЙ КАБІНЕТ У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

(Картинки без слів)

(«ФРІШЕР ВІНД» — Берлін).

ЗНЕДОЛЕНИЙ

У західнонімецькому місті Мюнхені приключилась пригода, яка потрясла всіх торгівців хлібом. До крамниці зайшов покупець, замовив дорогий торт і пообіцяв прийти за ним наступного ранку.

— А поки що,— сказав він,— дайте мені хлібину. За неї я заплачу теж уранці.

Більше цього покупця у тій крамниці не бачили. Торговець хлібом підняв на ноги всю поліцію. «Злочинця» було впіймано. Виявилося, що він таким чином «обікрав» у Мюнхені аж дві булочні. «Злодієві» — 25 років. Звуть його — Адольф Шмідт. Доведений до відчаю безробіттям, він мусив вдатись до такої нехитрої комбінації.

Західнонімецька газета «Суддейче Цейтунг» повідомляє, що Шмідта ув'язнено.

У минулому сторіччі героя роману Віктора Гюго «Знедолені» за подібний злочин було засуджено до каторжних робіт на галерах.

Минають роки. Проходять цілі сторіччя. Але на жорстокість душогубів це не впливає. Вона залишається незмінною.

ЕКСПОРТОВАНІ ГАНГСТЕРИ

Давно відомо, що Італія, як і інші маршаллізовані країни, перетворилася на ринок збуту товарів сумнівної якості з маркою «Зроблено у США». Лише останнім часом Італія почала одержувати з-за моря високоякісний «товар» — американських гангстерів.

Недавно газета «Уніта» повідомила, що до Італії прибула партія гангстерів італійського походження. Землячки приїхали, так би мовити!..

«Допомагаючи» таким добром своєму сателітові, щедрі американські благодійники діють справді за принципом:

«Чим багаті — тим і раді»!

Перечниця

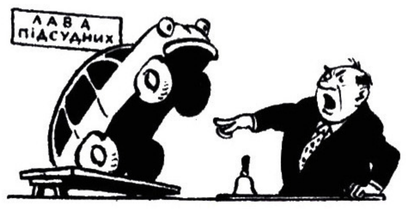

ПРОКУРОР І МОТОР

(МИСЛИВСЬКА БАЛАДА)

«Секретар райвиконкому Соколовський використовував службову машину не за призначенням і порушував правила полювання на мисливського звіра.

За порушення законності полювання Соколовському указано, а на шофера Реслера накладено адміністративне стягнення».

(З відповіді прокурора Житомирської обл. т. Хмари на фейлетон «Моторизовані браконьєри». «ПЕРЕЦЬ» № 1, 1954 р.).

Гасав секретар по полях і ярах,
З кабіни машини палив по зайцях.
Шофер йому вірно, покірно служив:
Всю нічку до ранку «баранку» крутив.

З листа прокурора ми знаєм тепер,
Що кару найбільшу одержав... шофер.

Ну як не спитати цього прокурора:
— А чом же не знято з роботи мотора?
Адже у моторі якраз увесь гріх,
Адже потрудився він більше за всіх:
Якби кінські сили його не служили,
То зайця, мабуть, браконьєри б не вбили!

П. ГАЙ.

ВОГОНЬ БАЖАНЬ

У душі фізкерівника Підгаєцької середньої школи (Тернопільщина) Леоніда Володимировича Жемчугова у вересні минулого року спалахнула пожежа. Він загорівся бажанням поїхати працювати в МТС. Своє палке бажання Леонід Володимирович вилив на папері. Так, мовляв, і так — горю. Маю середню технічну освіту. Дайте мені в руки могутню сільськогосподарську техніку і я почну творити чудеса.

Вручили Леонідові Володимировичу підйомні (тримісячний оклад!) і дали йому в руки могутню техніку — призначили його механіком Загаєцької МТС.

Глибше заховавши одержані підйомні, колишній шкільний фізкерівник забігав на всі короткі, середні і довгі дистанції й, нарешті, таки вибігав. Першого лютого його звільнили з посади механіка МТС «за власним бажанням». І тоді сталося чудо. Фізкерівник — технік-механік МТС Жемчугов перетворився на... інструктора-товарознавця Підгаєцької райспоживспілки.

Тепер зрозуміло, яким вогнем палала душа нашого механізатора. Але мусимо розчарувати Жемчугова. Підйомні треба повернути. Всі! До копійки! Цього вимагає закон. А щодо пожежі, то що можна про неї сказати? Швидко спалахнула пожежа і швидко погасла. Тільки чад від неї залишився.

РОЗЛИВНЕ МОРЕ

Про директора Сталінського райпромкомбінату (Дніпропетровська область) Якова Васильовича Іванова не скажеш: мовчить, наче в рот води набрав. По-перше, він ніколи не мовчить, а здебільшого лається. По-друге, води він взагалі не п'є, а вживає більш міцні напої. Другим, власне, і пояснюється перше.

Яків Васильович — людина компанійська. Заради веселого товариства він не тільки свого часу, а й промкомбінатівської машини та коней не шкодує. Де яка гулянка та весілля — там і Яків Васильович Іванов.

П'ють-гуляють, брак випускають і підлеглі Я. В. Іванова. У шевській майстерні — завжди дим коромислом. Без ста грамів тут тобі цвяха в чобіт не заб'ють.

У кравецькій майстерні громадянці Т. І. Фартух шили костюм мало не цілий рік.

Дивиться на це море розливне голова райвиконкому М. М. Ольшевський, посміхається, а рятувати потопаючих не хоче.

Задачі та Головоломки

Задача № 1.

На будівництво сарая для цементу 14-е будівельно-монтажне управління (БМУ-14) тресту «Укрводбуд» (Снігурівка на Миколаївщині) витратило 20 кубометрів дощок.

Вирахувати, як довго ще будуватимуть такі сараї начальник постачання БМУ-14 Левицький і майстер-бригадир Ковтун, коли відомо, що першого сарая вони не збудували, а дошки на нього по акту списали.

Задача № 2.

З Бердичева до Червоного (Житомирщина) о 5 годині вечора мав відійти вузькоколійний поїзд. Але телеграмою з Києва поїзд наказали затримати й підождати одного пасажира, який повертається з столиці до Червоного. Переповнений пасажирами поїзд простояв 11 годин і відійшов лише о 4 годині ранку. Вдруге поїзд мав відійти з Червоного на Бердичів о 8 годині ранку, а відійшов на 50 хвилин раніш графіка лише з одним пасажиром і його персональною автомашиною, навантаженою на платформу.

Вирахувати, скільки коштуватиме державі таке самодурство директора Червонського цукрозаводу Максимова, коли відомо, що на вузькоколійці заводу в обох випадках діяв (і продовжує діяти) один і той же пасажир — директор Червонського цукрозаводу Максимов.

Задача № 3.

У Володарсько-Волинському готелі постійно мешкали: в одній кімнаті — адміністратор, а в двох інших — завідувач райвідділу комунального господарства.

Підрахувати, скільки площі звільнилося для приїжджих після того, як з готелю виїхав заврайкомунгоспу, а дві кімнати, в яких він проживав, зайняв зубний технік?

ЛІТЕРАТОР-МЕХАНІЗАТОР

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

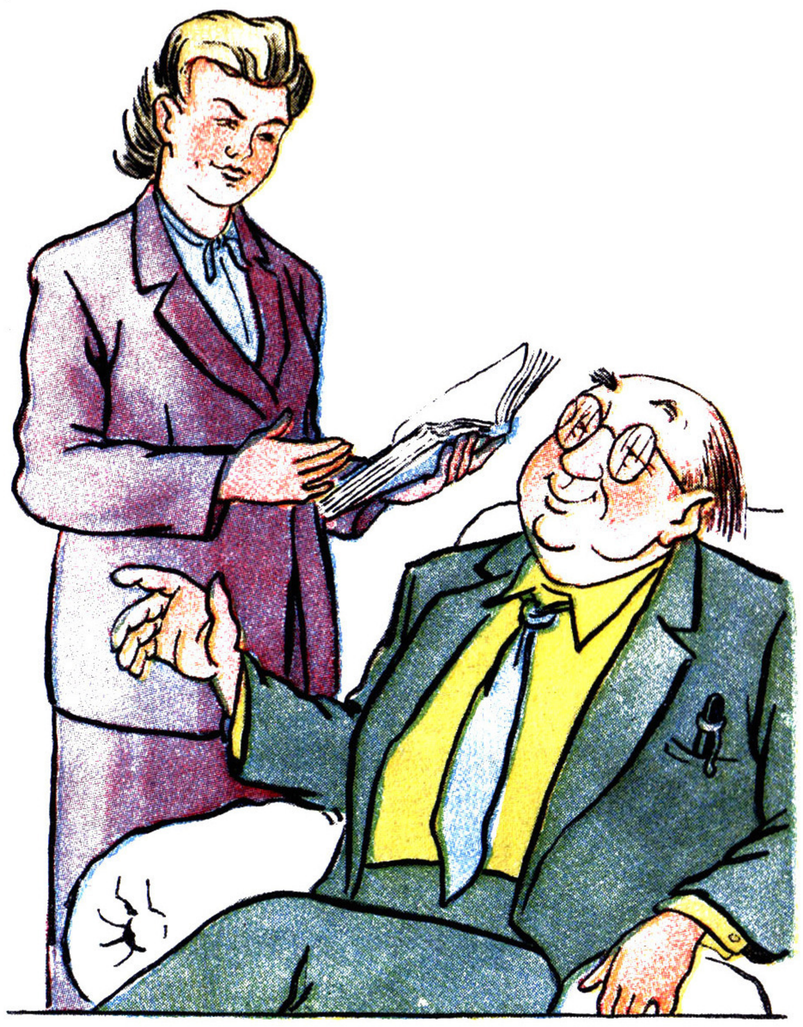

— У вашій книзі діють самі тільки верстати й машини. А де ж люди?

— Голубонько, хіба ви забули, що кожен мій верстат замінює сотні людей?

●

На шахтах Донбасу часто змінюються керівні кадри.

— Вас призначили начальником шахти замість Іваненка?

— Мене.

— Коли приймете справи,— здасте їх Петренкові. Його призначено на ваше місце.

Пошта Перчя

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

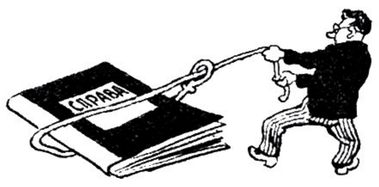

Надрукуй, будь ласка, нашого листа про стальний лист.

У перших числах січня завод «Запоріжсталь» повинен був відвантажити нашому паровозобудівному заводові ім. Жовтневої революції 40 тонн стального листа. Ждали ми того листа, виглядали — не йде. Почали писати листи в Запоріжжя. На наші листи — ні одвіту, ні привіту. Почали бити телеграми — нічого не добилися. Змушені були відрядити на завод «Запоріжсталь» свого представника.

А той представник потрапив на заводі у бюрократичні вальці. Комерційний директор т. Горшенін розпорядився, щоб лист відвантажили негайно, а начальник відділу збуту т. Лівитський цьому розпорядженню не підкорився. Потім заступник начальника відділу збуту т. Клеванський почав щось «ув'язувати», та так зав'язав, що ні з місця! Довелося вдатися по допомогу до обласних організацій.

Відвантажили нам лист з величезним запізненням. Що ж вийшло? Не одержавши своєчасно стального листа, кілька цехів заводу ім. Жовтневої революції не змогли виконати своїх виробничих завдань.

Чи немає, Перче, в тебе таких вальців, щоб прокатати волокитників із заводоуправління «Запоріжсталі»? Може, після цього вони будуть діяти оперативніше.

В. КАРДАШ,
диспетчер цеху.

м. Ворошиловград.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

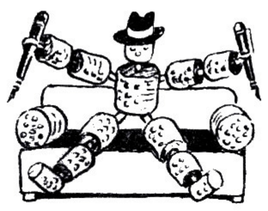

У декого з керівників Полтавського обласного аптекоуправління розладнався взаємозв'язок між правою і лівою рукою. Права рука в них не знає, що робить ліва, і навпаки. Ось наслідки цього розладнання.

Ще на початку навчального року Чорнуський райВНО одержав повідомлення з Полтави про те, що за рішенням Ради Міністрів УРСР система аптекоуправління постачатиме школам хімікати та найпростіше хімічне приладдя. Так що, мовляв, давайте заявки і одержуйте. А коли завідуюча районною аптекою поїхала до Полтави одержувати, їй сказали в аптекоуправлінні, що вони ні про хімікати нічого знати не знають, ні про хімічне приладдя нічого відати не відають.

Наприкінці минулого року Полтавський облВНО повідомив, що обласне аптекоуправління занарядило для шкіл району 2,9 кг спирту. А заваптекою заявила нам, що аптекоуправління дозволило відпускати школам тільки марганець, гумові трубки й коркові пробки. А що ми з тими пробками робитимемо? Спорудимо хіба з них монумент на честь керівників Полтавського обласного аптекоуправління, у яких права не знає, що робить ліва?

В. СУШКО,
інспектор шкіл Чорнуського райВНО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Зимою й літом — одним цвітом... Що це таке? Нізащо не вгадаєш! Це — клуб на хуторі Граби, Чоповицького району. Завжди тут темно. Влітку клубне приміщення було засипане хмелем, а взимку в кінобудці влаштували крамницю споживкооперації. Вже понад вісім місяців жителі хутора не бачили кінокартин.

Сталося це тому, що завідуюча районним відділом культури т. Васянович і зимою, і літом однаково неуважно ставиться до задоволення культурних потреб колгоспників.

А. ГРИЩЕНКО,
П. СТРЕТОВИЧ.

Житомирська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

У м. Брацлаві найбільший нахил до мистецтва мають голова райспоживспілки Костишин, завідувачка райторгвідділу Крижанівська і працівники санстанції. Ці меценати організували випуск сировини для виліплювання коників, їжаків, зайців тощо. Вони випікають (вірніше, недовипікають) хліб одного-однісінького сорту — скульптурний, та й той відпускають у обмежений час.

Виліпи, Перче, погруддя цих покровителів мистецтва й увічни їх на твоїх сторінках, хай усі бачать, як ти шануєш таких меценатів.

А. ЛИСОВ.

Вінницька область.

●

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

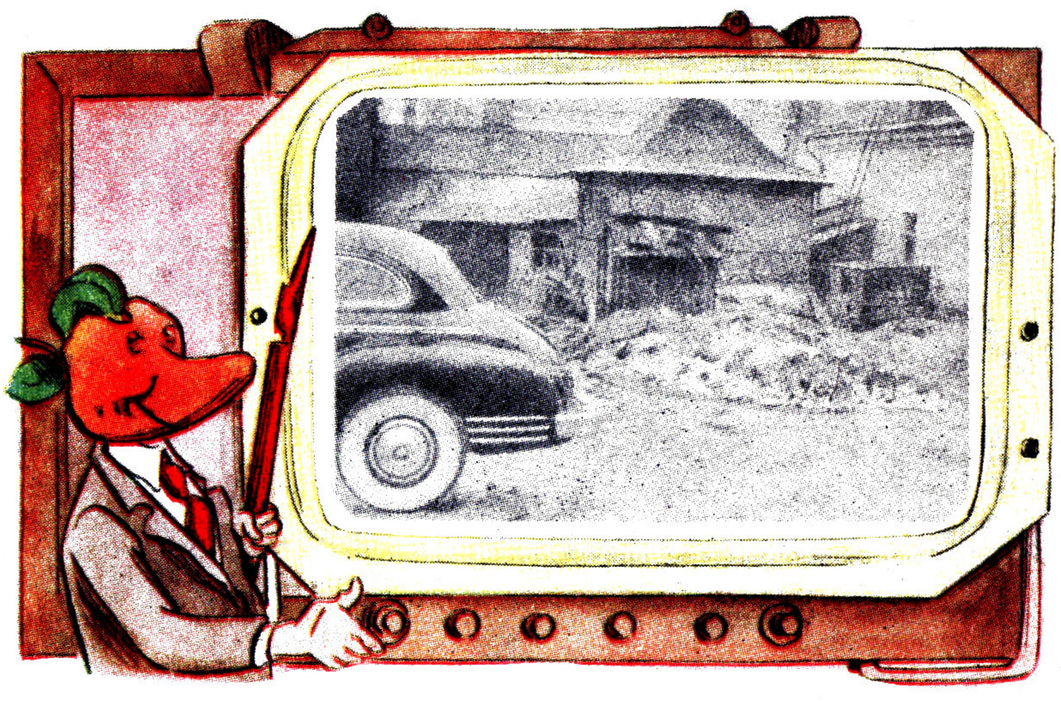

Товариші радіоглядачі!

Наша столиця — як велетенська світлиця. Про чепурні київські вулиці, чисті майдани, чудесні сади і сквери слава йде далеко за Україною. Красиві київські асфальтовані доли, а ще кращі — зелені гори. Хто не знає Володимирської гірки? Хто нею не любувався, хто на ній не фотографувався?

Та є ще, на жаль, у Києві гірки, на які дивитися сумно й гірко. Немало їх у центрі міста, ще більше — на околицях. Ховаються вони від людського ока за високими стінами, у глибоких дворах. Одну з таких гірок ви бачите на нашому екрані. Розляглася вона у дворі будинку № 10 по бульвару Шевченка, під самісіньким носом керівників міськкради. Навіть цегляні стіни, здається, червоніють від такої оздоби. Червоніють за керуючого трестом саночистки т. Матвієнка і за головного санітарного лікаря столиці т. Ювженка.

Навряд чи варто цим товаришам пояснювати, що таке сміття і як воно впливає на благоустрій і культуру міста.

Тому, товариші радіоглядачі,— до побачення, до наступного телебачення!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Читачі написали до редакції про те, що державний інспектор Осипенківського міського відділу міліції Данилюк зловживає службовим становищем.

Як повідомив начальник управління міліції Запорізької області, факти, зазначені в листі, ствердились. За зловживання службовим становищем Данилюка звільнено з роботи в органах міліції.

★ До Перця надійшов лист із Станіславської області про те, що головний лікар санаторію № 1 у Яремчі Мельник Ф. А. безпідставно звільняє з роботи працівників санаторію й затискує критику.

Головне управління курортів і санаторіїв Міністерства охорони здоров'я УРСР повідомило редакцію, що за затиск критики Мельника з роботи знято.

★ Перець одержав листа про незадовільне обслуговування і грубе ставлення до відвідувачів у чайній Краснянської райспоживспілки, Львівської області. При перевірці всі факти ствердилися.

Директора чайної Кандя та буфетницю Морохняк знято з роботи.

★ Читачі Перця повідомили редакцію про те, що директор Новосільської МТС, Хмельницької області, Олійник Г. К. незадовільно керує МТС. Цей факт при перевірці ствердився. Олійника з посади директора МТС знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (282) (на украинском языке). Підписано до друку 26. III. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 01757. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 948. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

У БОННСЬКОМУ АТЕЛЬЄ МОД

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

А д е н а у е р.— Тепер, гер вермахт, хоч у Париж!..